

DANS
FOR VOKSNE
HØST
2009

IT IS BECAUSE NOISE
IS THE ONLY MUSIC
WHERE DESTRUCTION
AND CREATION LIVE
TOGETHER

Introduksjon:

Dans for voksne ække no jævla gjøkur. Derfor kan du aldri vite når den teite fugger'n kommer ut av stabburet eller hva det er, eller hvor den kommer ut eller inn eller hva den egentlig driver med innimellom kukinga. Var det deg, hadde du vært i pennalet for lengst.

Nå skal det være høst, så derfor er vi ikke så nøye med klokkeslettet. Dans for voksne er etter barne-TV. Ferdig. Lett å få med seg. Ikke for å være kokett, nemlig, men Dans for voksne er **m a i n s t r e a m**. Støy er stuereint, og vi gjentar oss sjøl uten blygsel. Hva er vel mer mainstream enn å gjenta seg sjøl uten blygsel? Kokko... Eller er vi bare hjernevaska av alt droneopplegget vi har vært gjennom og ubevist overført dronologien til arrangementa?

Vi prøvde å vrenge oss vekk ved å innføre no i vår sammenheng nytt: no så tamt og tvingende som et tema. Temaet sku være steder. Kanskje enslags postprosjekttraumatisk reaksjon på vårens Super ultra North of everything project? Men. Blei visst ikke stort av de stedene, gitt. Bortsett fra ett: Store fysikk auditorium på Blindern, der Nernes/Skagen spiller på **s u p e r l e d e r e**. Omvisning i syklotronen blir det også. Så da er vi igjen i samme tralten: Kakler ut ting vi ikke har hørt før, og som neppe ville vært gjort uten oss, enten det er superstjerner på underjordas støyfirmament, eller ny-sådde debutanter. Vi har nemlig begge deler i høst. Av ymse slag. Dessuten blir det hele to workshops.

Så det vi gjentar oss sjøl med, da, når det handler om åpne opp musikk og miljø: Instrumenter man mekker sjøl åpner opp litt. Særlig om de er litt kokko. Og det er gøy å lage ting sammen med andre, og tinga gir nye idéer. Ny musikk. Selv om det er fysikk vi driver med.

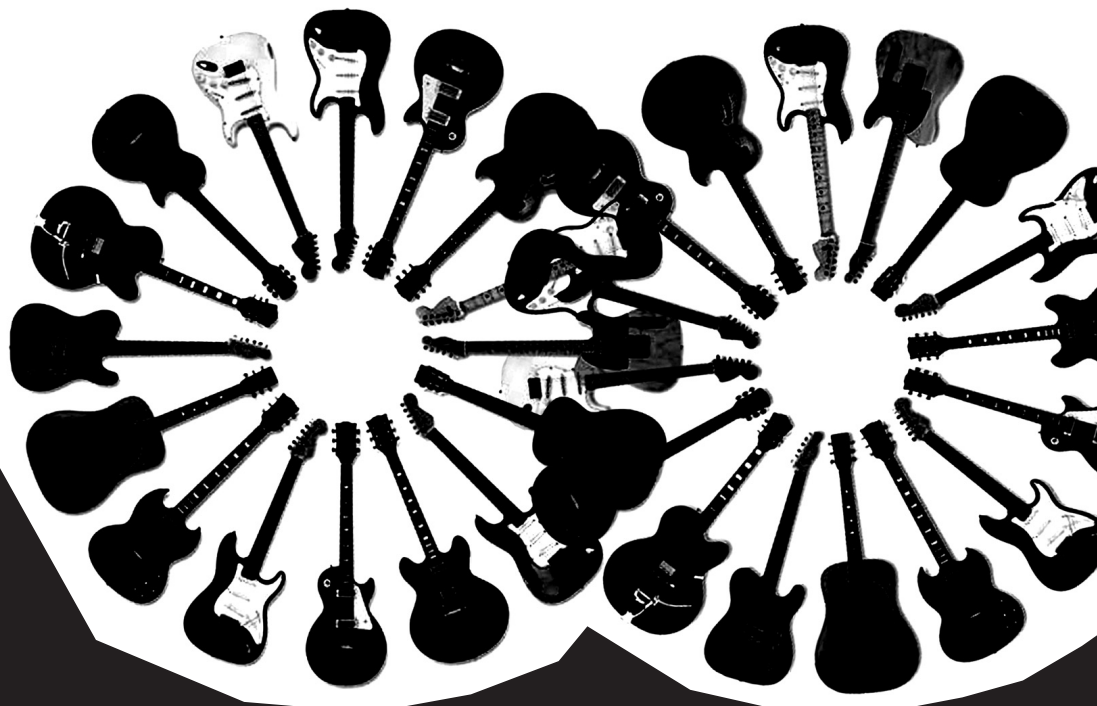
Også må det være greit å få spilt litt for folk som ikke er pushy. Sånne som gjør bra ting bare man tupper dem litt i ræva. Eller de har aldri spilt ute før. Eller de har null kontakter bortsett fra oss fordi de kommer utenlandsfra.

Vi vil forresten at ferske folk sender skiver, filer og lenker og forteller oss at de finnes. Vi vil nemlig gjerne presentere sånt uten barn og unge-penger. Det er viktig at folk slipper til, så ikke bare gamle gjøker stamper opp og ned i den samma lunkne driten. Fint om det som sendes inn ikke er alt for bra. Det blir bare slitsomt og litt kjedelig. Også gidder vi bare å ha med hyggelige folk å gjøre.

Til slutt sku vi ha sagt et par elementære ting. Du kan gå på Dfv flere ganger, men artistene i serien har du stort sett én sjangs i livet til å se. Oslo er nemlig ikke så innmari stor, men det er verden utafor. Da blir det lett sånn.

BURNING DOG ORCHESTRA (NO)

Torsdag 20. august kl. 20 / Grønland kirke / CC: 50,-

Mai 2009 inntok 13 gitarister og like mange forsterkere Grønland kirke for å gjøre en langsom crescendo i to grunntoner. Resultatet ble en liten orgie i overtoner, og en håndfull svette øreganger. Nå samles de igjen, med utvidet besetning og denne gang med bassist. I god tråd med tradisjonen til gitararméene til Rhys Chatham og Glenn Branca, framføres en ca. timelang gitardrone fokusert på meditativ stasis, intensitet og overtoneinteraksjon. Et must for alle med en minste interesse for droner, strenger og en intens opplevelse utenom det vanlige.

Jørgen Maristuen, Guro Skumsnes Moe, Håvard Skaset, Carsten Aniksdal, Espen Hangård, Runhild Gammelsæter, Fredrik Ness Sevendal, MARTIN POWELL, Øystein Sandsdalen, André Borgen, Harald Fetveit, Tore Stavlund, Daniel Meyer Grønvold, Jon Wesseltoft, Lars Seime, Cato Syversrud og Per Gisle Galåen.

#142

FLOWER-CORSANO DUO (UK/US) + NJÅL KIESE (NO)

Søndag 23. august kl. 20 / Podium / CC: 60,-

Trommer og shaahi baaja! Trommer og hvafor noe? SHAAHI BAAJA. Oh-la-la. Shaahi Baaja blir gjerne oversatt som japansk banjo (made in India), men den låter egentlig mer som en indisk harpe kryssset med en elektrisk gitar. Av og til ser man for seg en brennende Hawaii gitar, i hvert fall når Mick Flower trakterer den som en Brother skrivemaskin med lite blekk. Eller rett og slett en armé av Ravi Shan-kaer. Instrumentet har 8 hovedstrenger og 12 dronestrenger i tillegg til 30 tangenter som gir den sitt umiskjennelige særpreget.

Trommer vet alle hva er, men de som enda ikke har hørt Chris Corsano trene med klubber og stikker burde så absolutt låne Pål sine ører til denne karen. Foruten å ha et levnetsløp man kan nikke anerkjennende til (nikknikk), så innehar Corsano en rimelig rå energi som manifesterer seg i et vell av vellyd. Og sammen er de dynamikk! Flower-Corsano Duo har rukket å gi ut to plater: "Radiant Mirror" på Textile og splitter nye "Four Aims" på VHF. Her går det fra det rolige og meditative til den mest intense rytmikk og massive droneri, og det er dissonans med melodi, vakkert og virkelighetsutvidende. Intet mindre!

Foruten å være et av medlemmene i Vibracathedral Orcestra, så har Mick Flower spilt med artister som Tony Conrad og Sunburned Hand of the Man. Chris Corsano har også spilt med de solbrente, i tillegg til artister som Jandek, Keiji Haino, Thurston Moore, Björk, Okkyung Lee, Evan Parker osv. osv. Han gjestet også i fjor vinter Oslo med Dimension X, som foruten Corsano, består av Massimo Pupillo (Zu) og David Chalmin på bass.

Njål Kiese:

Njål Kiese, 17 år og fra Lommedalen. Han driver aktivt med støy, spiller bassgitar i funk-band (!!!) og lager mye dansbar elektronika. Han har spilt bl.a. med Torstein Wjiiik, Amund Enger og Per Oddvar Johansen. Dette blir hans tredje støykonsert, enten gjort på bassgitar, datamaskin, trommemaskin eller alt sammen. Effektpedaler og kanskje litt mikserfeedback blir det ihvertfall.

<http://www.myspace.com/flowercorsanoduo>

<http://www.myspace.com/njaalkiese>

Kjetil Hanssen (aka Kassettkultur) prater med Chris Corsano:

How did you and Michael Flower first meet?

Mick toured with VibraCathedral Orchestra in the states and played a record store I worked at (Ecstatic Yod) in, I think, 2002 or 2003. Then I met him again when I was playing with Sunburned Hand of the Man in the UK. We'd occasionally play on the same bills together (Mick with Vibra & me with Paul Flaherty). I moved over to the UK in May of 2005, and we did our first duo show together about a month later.

How is working with Flower different from your other collaborations (i.e. with Paul Flaherty/CBE, in Death Unit and in Dimension X)?

Well, they're all similar in that they're freely improvised. The duo differs from the others with respect to the instrumentation and the influences that Mick and I share and develop in the music.

How does your new album "Four Aims" separate itself from the previous "The Radiant Mirror" in your ears/vision?

The Four Aims was recorded in part at Mick's house and then also at different live shows over about a year and a half. The Radiant Mirror was done at Instants Chavires in Paris in one day. I think because of that, The Four Aims is a little more varied in its scope and focusses on aspects of the duo have developed since we recorded the first album.

In live performances, do you have a plan before you start or do you just start and see where it goes?

Usually just start and see where it goes. Sometimes we'll run an idea by each other on a general volume level at which to just start the show, typically because there is some circumstance with the gig that seems to call for it (e.g.: talkative crowd making for a loud start). But that's not always the case, and even when it is we're free to go against our own planned mode of attack.

What are your main influences/inspirations in your music (doesn't have to be other musicians either)?

I can't speak for Mick, but with regards to the duo I'd say it shifts pretty constantly. Right now how about these: Nikhil Banerjee, Milford Graves, The Fall, Sonny Sharrock, Billy Higgins (especially his playing with Sandy Bull), Shrutti Sadolikar, Aziz Mian Qawal, etc.

Anything you'd like to add that you feel us Norwegians should know?

Nothing that I can
think of right now.

Kjetil Hanssen (aka Torstein Wjiik) prater med Njål Kiese:

Når fant du ut at du var interessert i støy?

Da jeg var 12/13 år og gikk i 7-klasse, jeg hørte John Frusciantes (Red Hot Chili Peppers) soloalbum "Niandra Lades And Usually Just A T-Shirt" og fant ut at det gikk an å eksperimentere.

Du spiller jo masse forskjellig. Er det noe du liker bedre å lage enn annet?

Nå for tida har den eksperimentelle siden min blomstret veldig, så det er det jeg driver mest med i disse dager, men dette er noe som forandrer seg veldig i perioder ettersom hva slags musikk jeg hører på. Digger å lage elektronisk dansemusikk, og jeg spiller bass i funk-band, og funk er jeg alltid inspirert til å spille.

Har du noen spesielle inspirasjonskilder?

Tja, jeg har 400 forskjellige artister på ipoden, og det er ikke alle engang, så det er vanskelig å si. Men som inspirasjon til min eksperimentelle side så har jeg hørt mye på norske Close Erase i det siste, samt ting fra amolthue-katalogen og roggbif-katalogen som jeg nylig har oppdaget. De jeg har brukt mest penger på det siste året er den franske elektronikaduoen Justice, så jeg regner med at det er dem som er favoritten for tida.

Planlegger du nye eller er det for det meste improvisasjon når du lager støy live?

Det er både og, spørres hvor aktiv jeg er i forberedningstida, så det er litt sann 50/50, uansett om det er planlagt eller ei, så pleier jeg å dulte borti noen knapper ved et uhell som gjør at det kommer noen nye lyder jeg aldri har hørt før, og de elsker jeg å improvisere meg videre fra. Men liker å sette en liten plan, sannn at det ikke plutselig går galt og lyden forsvinner ellersno, men som sagt - det varierer.

Har du noen andre kunstneriske prosjekter utenom musikken, i så fall hva?

En venn og jeg har akkurat startet å lage filmer, skriver manuser og det hele, så det kommer nok noen filmer på youtube og som DVD-r utgivelser fremover, vi kaller oss "Newjack Productions". Jeg liker også å tegne, er ikke særlig flink, men det spiller ingen rolle.

DEL + MAZ

#143

Onsdag 9. september kl. 20 / Podium / CC: 60,-

MAZ:

Vi har gitt ut fem cd-r plater. Musikken er en slags improvisert støyrock. Det er kanskje ikke så informativt som beskrivelse, men det er også bra, for vi spiller jo improvisert musikk, så det går jo an å håpe på at folk blir veldig skuffa om vi sier at det høres ut som noe ett eller anna sted mellom Supersilent og Sigur Ros, som det var en fyr som sa en gang etter en konsert. Det skal jo i prinsippet være mulig å spille hva som helst slags stil, selvom trommisen har en tendens til å true med å kaste de tyngste cymbalene sine i huet på gitaristen dersom han skulle spille noe som minner om tradisjonell blues.

DEL:

11 år er gått siden albumdebuterte med LP'en "If You've Got To Fight... Fight Dirty!", og det er fremdeles låt i fløyta. Det har blitt mange utgivelser siden da; kassetter, sjutommere, åttetommere, tolvtommere, cd-r plater, og en ordentlig cd. Bandet krysser mange stier, men oppskriften er improv, psykedelia, noise og droner med en liten rockefot. Dobbelkassetten "Excellent Choice" ble utgitt i sommer, og senere i høst slippes bandets nye LP, "Villa Graps" på Apartment.

<http://www.myspace.com/mazmuzique> ~~KILLER~~

<http://www.discogs.com/artist/DEL> ~~X~~

#144

KOUHEI MATSUNAGA (JPN) + HIROSHI HASEGAWA / ASTRO (JPN) FETVEIT / MØLSTAD / WILLERSRUD (N)

Mandag 14. september kl. 20 / MIR / CC: 60,-

Vi har hatt besøk av Astro tidligere, men denne gangen har Hiroshi Hasegawa med seg Berlinbosatte Kohei Matsunaga. Førstnevnte har i de siste 25 årene siden utforsket potensialet i skurring, stemmebånd, stillhet og skrik. Han var bl.a. med i strippestøybandet C.C.C., men har også gjort seg bemerket som soloartist og i samspill med artister som Yamazaki Maso (Masonna), Seiji Yamamoto (Boredoms), Keiji Haino etc etc. Astro kan godt klassifiseres som "extreme space", basert på synther og stemme.

Kouhei Matsunaga vokste opp i Osaka, og tilbragte sine yngre dager stort sett ved å høre på hardcoretechno og rap. Siden begynnelsen av 1990-tallet har han jobbet med eksperimentell musikk, inkl. minimal elektronika og breakbeats. Hans debutplate ble sluppet på Mille Plateaux og han har jobbet med folk som Sean Booth (Autechre), Mika fra Pan Sonic, Leif Elggren, Anla Courtis, Conrad Schnitzler og en drøss andre.

http://www.ffss.info/kouhei_matsunaga.html

<http://www2.odn.ne.jp/astro/>

Harald Fetveit, Børre Mølstad og Jacob Willersrud har for anledninga dratt i hop en drøy improv trio med trommer, tuba og gittar. Gutta burde være kjent for noen og enhver av de som har vært på konsert i Oslo de siste årene. Noe av det bedre lille Oslo Noise City har å by på!

Kjetil Hanssen (aka Ambolthue) prater med Hiroshi Hasegawa (aka Astro)

What made you interested in noise?

It is because noise is the only music where destruction and creation live together.

Japan is around the world looked at as the top when it comes to noise. Why do you think that is?

A Japanese is very sensitive to stillness. It thinks that a Japanese has the sense which is sensitive to the noise as well in the same way.

How did you and Kohei Matsunaga meet?

We met for the first time when I did a concert in Berlin last March. Because he lives in Berlin now. After that, I played when he had a concert in Tokyo last July, too.

How is playing with other artists compared to playing solo?

It is trying to feel that person's sign in case of noise when I plays with other artists.

Do you have a specific vision with your noise?

There is no specific vision, because noise is not religion. A sense in the body is set free, and then it relaxes, and to be important is to enjoy noise.

CORE OF THE COALMAN (US)

+ FILM (ENERGY PATTERNS + SCARF CLUSTER)

– les mer på www.dansforvoksne.no

Fredag 25. september kl 18, Sound of Mu / CC: 60

(mrk tidspunktet! Vi skal være ferdige og ha pakka til kl 20.30, så starter ikke for-sinka.)

Core of the Coalman kommer fra Oakland, der han driver seriøse business med breie droner med mye rust, fettglinsende bånddrag og soltak for supernovaer. Vi sier forsøksvis Niblock på ulovlig importerte lo-fi hormonpreparater. Jada. Sånt kan man skrive om ham. Core of the Coalman heter egentlig Jorge Boehringer og er egentlig bratsjist. Klassisk utdanna. I tillegg til bratsjen har han stemme, elektronikk og diverse spesialbygde instrument. Han har dessuten studert komposisjon og hatt giganter som Fred Frith, Pauline Oliveros og Alvin Curran som lærere. Ved siden av soloprosjektene side, lager han derfor ulike typer musikalske arbeider for ulike typer besetninger og settinger, og han er en av de få som på skikkelig vis krysser grensene mellom det visuelle og lydlige, så noen av arbeidene er på film mens andre kan stilles ut. Vi har fått ham til å ta med noen filmer som vi viser før konserten, i stedet for support. Det ligger en del pekere her til 70-talls-Robertene Morris og Smithson som er ganske interessante. Det var da også en tid da musikk og billedkunst hadde mye felles tankegrunnlag. (De som er mer interessert i dette, burde se litt på tidlig videokunst og performance, konseptkunst, minimalisme og environmental art fra 70-tallet, dessuten kanskje lese litt om Maurice Merlau-Ponty og fenomenologi. Men det er ikke nødvendig for å komme på konserten.) Vi synes det er interessant med folk som klarer å fyre opp en tankegang de klarer å dra med seg fra medium til medium uten å miste tråden. Snarere tvert imot, det viser seg at han faktisk har en tråd! Det kan også nevnes at Jorge vært innom det lettere legendariske bandet Caroliner.

<http://www.myspace.com/coreogthecoalman>

Oleg Blochin prater med Jorge Boehringer:

What made you want to start making music, and how did you end up making what you do?

wow, you begin with the easy one...ok here it goes...

I have made music my whole life. I began playing guitar earlier than I even remember and I used to conduct an imaginary orchestra in the shadows of the fireplace also on the wall of my parents house when I was a kid. Also, my mom was a folk singer and played many instruments, and actually she was good pianist, playing classical music and theatre songs mostly. Also she was an amazing finger-picking guitarist. I wanted to be able to do that from an early age, and now I can, sort of.

I started playing viola when I was about nine years old in a school music program. I had taken some sort of hearing test and then I got a letter that said "you can be in this class and play violin, viola or cello". I really wanted to play cello but my father said it was too expensive and since it was big he would have to drive me around all the time. I said "ok, I will play violin". When I got to my lesson, it turned out that my "violin" was a viola, or at least had viola strings. My teacher was a violist actually, and he told me that was more fun. I liked the low, earthy sound (closer to the cello after all) and since I didn't really care one way or the other I started playing viola.

Then I got my first radio. It was 1984 or something, and I discovered metal. I liked it, and I still like it. When I was a kid I liked really big things, like Wagner. I am pretty sure about Wagner now but I still like really immersive things and metal.

Then I studied classical music in school for the next 12 years or so and was also playing in punk bands with names like Tori Amos, and later psych bands which I liked better (again the immersive element). Eventually I had some problems in school because I couldn't reconcile my classical viola focus with my wider interests. Maybe it was the school that couldn't reconcile them. I was going to this very conservative religious university that had a very good music program...it was in Texas...anyway, I sort of quit. I was making music for the dance department though, doing technical things and compositions for the dancers, and accompanying classes. I did alot of parts for Tuesday Faust who is now a professional choreographer...eventually a teacher I had previously for a Music Theory class approached me about rejoining the music department as a composition major. Somehow I had never considered this, it totally blew my mind. I did it, and things started to come together. I felt like I could focus on what I wanted, and I could finally bring the electronic music I was making together with everything else.

At this time I had a nice audio-video studio in the house I lived in with (now Austin-based) video artist Paul Baker. We had this great studio with old synths and broken mixers, have working video processors all sorts of amazing junk that you could get at the flea markets and swap meets. So I did that for a while, and kept playing in psych bands, and this and my seasonally-recurring interest in dark, heavy and brutal music led naturally to noise, the discovery of which again blew my mind. During this time I was playing viola too much...still sort of jaded by the academic experience.

Then I moved to California and did a masters degree at Mills College in music composition. I got to study with and/or meet alot of my idols from the experimental music scene in the US from the last generation. I got to study with Alvin Curran, Paul Oliveros, got to hang around with Jordan Mumman and Paul De Marinis a bit, that sort of thing. Probably though the other students there even more inspiring, half of Deerhoof was there, Marco Entel's amazing saxophonist who lives in Vienna now was there, Ben Fieket now a superstar new music scholar, Kristin Miltnier, who writes her own software and composes incredible audio/visual things, the poet David Horton...and simultaneously I was playing in all these noise bands and writing compositions for lots of community groups. We had a small chamber orchestra called the Brown Bunny Ensemble from 2000-2004 or something. I went on tour, and went out to New York to have a large orchestra piece played. Also I started improvising on the viola in a very open way around this time.

Then I set up a tour from Brown Bunny Ensemble but it didn't happen because the band broke. Everybody simultaneously moved, had a baby, or got into school somewhere, or a job...but I had already booked this tour. So I went to Japan by myself. I had never been out of the US. I wrote some patches on my computer and took my clarinet, which I do not play well, and I did three months there of concerts, backpacking, and hanging out with my Japanese friends in Tokyo. I still need to repay them for that! They need to come to Prague! Anyway when I got back I was very happy to rediscover the viola and I started play-

ing and singing at the same time. I made alot of songs, but more interesting than that I discovered a ton of new techniques and figured out elements I am still using alot in my playing.

So that was the beginning of my solo act, which was called sevencentralandmountain at that time because I was and an interested in time and that is a time zone reference, and I was making supercollider patches that were sort of about time...I think the first solo show was at Kimos in San Francisco, George Chen, who is putting out one of my new records on his label Zum, gave me a chance to play on one of his Interventions.

When I got back from Japan I was excited. I wrote alot of new music and started doing ensemble peices designed for spaces, many of them were outside. I did a large, long duration piece called Anti-Ore in three gun tunnels north of San Francisco, near the ocean. It consisted of sounds designed around the idea that the tunnels could function as large organ pipes, the piece was tuned to the tunnels in this way and the durations were "tuned" to the sounds. The piece consisted of three groups playing in the three tunnels simultaneously and the audience just sort of walked around or sat in one or between them, how they liked. I did another large scale outdoor piece called Shelter, on several hills in San Francisco, using amplified communication beacons where only the rhythm was controlled. So the hills became like ships passing each other in the dark. But it wasn't dark, it was daytime.

I also was writing smaller pieces and playing solo shows. The one day the computer exploded. Just like that. Poo! But I wasn't happy with the sound I was getting from it, from all the latency of using this type of processing, and the expense of the laptop itself and how fragile it is...these are issues you know, it takes a lot of money...and if someone walks by and knocks it over at a show, or spills their beer...hmm no more tour...so I started working with older effects, stomp boxes, and just raw things, contact mikes, mixers (found cross modulation that way) home-made stuff, modified stuff, circuit bending all that.

One day I changed the name to Core of the Coalman because I was sort of in love with the voice of this radio journalist Corova Coleman (or somesuch). Jason Martin, a friend of mine who is a writer and comic book creator thought it was very funny that I kept saying "Corova-ColemanCorovaColemanCorova"...over and over and said it would be a good band name. Without the computer I was doing something really different, there was a different sound and the pieces were working differently (some of the older pieces were based around the structure of the patch used to perform them)...anyway I changed the name...also it was darker and I liked that, I mean, I have these seasonal recursions into evil fantasy.Ok.

So then like 8 years in the San Francisco area growing this stuff and working alot with viola, voice and synths. I did a bunch of tours mostly small, regional ones and put out some records. Then everything got wierd. My job sold itself to India and I didnt have work. My warehouse building with my studio was bought by a "developer" whose idea of "development" was to kick us out so he could raise the rent and "develop" profit for himself, so thats what he did. I was having "romantic issues". I was working for 15 hours some days at a grrrrrdening job immediately followed by a pub job to make up for lost and much needed cash. I went for a hike and got a rash from poison oak plant all over my body and also I got LICE all over my body somehow and had to use this chemical to get rid of that which irritated the poison oak...then my car broke, and my bicycle broke and I was just completely wrecked. Then I got a letter in the mail that said I had been accepted to an artist residency program in Czech Republic. It was called Cesta. So I made the cestovani over here.

I havent left and it has been three years. The winters have been very productive for me and I have developed the Pattern Music that I am performing live these days in Core of the Coalman. I am working on alot of ideas for 'new music' ensemble works but I am not intouch with the right musicians for this yet in czech republic so I am unable to realize these projects. I really miss working in this way and look forward to trying to do more of that soon, I mean, I am a composer...but the winters have been good and I have made alot of developments with the solo thing (which is often a sketchboard for other stuff) the summer have all had tours, its easier to tour here...major cities are much closer than in the US and there is transit which hardly exists in my "old home".

So thats how I ended up making this music. However,

we havent even touched on the ideas and structures in this music, which have alot to do with your questioning process I am applying to existence. If you anyone is interested in that I would like to refer them to the written material (which is best read from the beginning rather than from the most recent entry) at http://opakptak.blogspot.com/2007_11_01_archive.html or something.

Would you say it's more improvisation or compositions when you perform live?

compositions in Core of the Coalman. Improvisations when I am improvising, though Core of the Coalman has improvisation in it, certainly.

Describe Core of the Coalman in 4 words

feedback driven yodel triggers

How important is the visual/instant presence in a COC concert?

The instant presence is very important. I believe that performance is a different medium that recording, completely. As Cage says "making music is one thing, performing it is another and listening is another..."

visually I have enjoyed several collaborations. I make alot of theatrical music and music for dance. I used to do alot of "performance art" related things but that has fallen away from Core of the Coalman (though I hope not fallen away from my output in general because I enjoy it). I am not wearing costumes so much now, because it is hard to play with them, the viola is very physical, and I have to be able to see and move. Maybe my body can be a costume. I want to work with Denisa Dubnicova, a Czech fashion designer I collaborate with (she designed 12 dresses based on sounds I gave her for a series of shows recently) to maybe design a costume that fits the material AND allows movement, but this is future.

My favorite visual element, though, is to collaborate with Paul Baker, the video artist I mentioned earlier, however he lives in Texas, so this is difficult. His work is very unique both technically and aesthetically and my own perspective as an artist has probably been influenced more by Baker than anyone else. Also its totally fun and psychedelic.

So, uh, no I guess the visual aspect of this solo tour for this Core of the Coalman pattern music stuff aren't important for me. Its about the sound. If you want a video clip to accompany the sounds, just close your eyes, it should work. It does for me anyway.

Now living in Prague; compared to US, is that a good thing for you musically?

Well, like I said before the Winters are very productive and the Summers very tour-full and both these things are good musically. In the US I probably wouldnt be able to afford to go on tour. No one is supporting the arts in the US and that is the sad truth. Well, maybe not one but very few people, when looked at as an average or something. I am interested in seeing things and meeting people from different places, especially artists from different places. I like this. So this is a good experience for me in general.

Also I have time to work on ideas. In California I was being bombarded with ideas and information (and opportunities, though, and that was nice!) but I felt like I couldn't think straight. Also I was part of huge community and people, well people can be so competitive and that has never been part of it for me. I am competitive when I play table tennis but not when I make music. So out here I am more isolated, and I have time to work ideas out, let them develop.

That being said, I am pretty damned isolated! Its difficult here socially at times, and I am a foreigner of course. Really struggling with language. The experimental music people here in Prague are really dedicated to what they are doing but it takes a long time to find them and there are not many of them either. In addition, alot of people are tired from the difficulty of trying to promote this type of work over a long period of time, and this combined with the social problems already mentioned can make it very difficult for me here at times.

I would like to find a teaching job and an interesting and progressive school or university, or an interesting work at a lab or new music or technology development center of some sort. I think that is probably the next step because I would like to collaborate with some science people to try and bring some more of my ideas together. I would also like to get back into composing music for people to perform, it is such an interesting dynamic and a strange and revealing activity. Really conceptual, but I will never stop improvising and have no plans to stop Core of the Coalman, though I may reintroduce the computer because I have some funny ideas I want to try out after this tour.

EN FYSISK HELAFTEN MED DANS FOR VOKSNE

Fredag 2. oktober kl 19.00 (null null!)

Sted: Fysisk institutt, Universitet I Oslo / CC: gratis, trur vi

Aftenen inkluderer en omvisning på syklotronen, en konsert med Nernes/Skagen i Store Fysiske Auditorium (OtSRaWtRoMD) samt øl og konsert med Snorre Hvamen i RF-kjelleren

On the Sudden Rate at Which the Resistance of Mercury Disappears

Konsert for flytende nitrogen, superledere, gitar, elektronikk, Stian Skagen, en syklotron og Kjetil Nernes

Flytende nitrogen

Nitrogen i flytende form. Kokepunktet til nitrogen er 77 Kelvin eller -196°C . Bra til å kjøle ned ting.

Superledere

En vakker vårdag i 1911 satt Heike Kamerlingh Onnes på labben sin og kjølte ned ting. Et par år tidligere hadde han vært med på å framstille flytende helium som er svært kaldt. Nær det absolutte nullpunkt. Onnes slapp den ene tingen etter den andre ned i heliumsbalja og gjorde alskens målinger mens tingene blei kaldere og kaldere. Han prøvde gull; ikkeno skjedde. Han prøvde platina; intet resultat.

Men på akkurat denne vakre vårdagen slapp han en ledning av fast kvikksølv ned i heliumbadet. Og det var da han så det: ved nøyaktig $4,19$ grader over det absolutte nullpunkt falt den elektriske motstanden i kvikksølv som en stein, som en bankaksje i finanskrisen. Til null faktisk. Ingenting. Njet og nada. Heike Kammerlingh Onnes hadde påvist superledning, fraværet av motstand, den perfekte leder. (Artikkelen hans het On the Sudden Rate at Which the Resistance of Mercury Disappears.)

Dette betyr at hvis han hadde laga en svær ring av kvikksølvledningen, pumpa inn feks 20 Ampère strøm, og deretter sendt den ut i verdensrommet, så ville små grønne menn kunne finne den om en million år, og strømmen ville fortsatt vært på.

Dette er utvilsomt gøy. Og nyttig. Problemet er bare at $4,19\text{K}$ grader er veldig kaldt. Minus 268,96 blå grader Celsius for å være yderst nøyaktig. Så selv om man i åra etter fant ut at svært mange andre stoffer også blei superledende ved så lave temperaturer, så fikk man ikke brukt det til stort. Det var for dyrt og for teknisk vrient.

Helt fram til slutten av 80-tallet. Da fant man nemlig enkelte keramiske stoffer som blir superledende ved langt høyere temperaturer. Over 77 K, eller kokepunktet til nitrogen. Og siden flytende nitrogen er ikke så

dyrt eller vrient kunne superledere tas i bruk i stor skala. For eksempel til å lage superkraftige elektromagneter, eller til å holde over en elektrisk gitar for å se hva som skjer.

En annen interessant egenskap ved superledere er denne (fra Wikipedia):

When a superconductor is placed in a weak external magnetic field H , the field penetrates the superconductor only a small distance λ , called the London penetration depth, decaying exponentially to zero within the bulk of the material. This is called the Meissner effect, and is a defining characteristic of superconductivity. For most superconductors, the London penetration depth is on the order of 100 nm.

The Meissner effect was explained by the brothers http://en.wikipedia.org/wiki/Fritz_London Heinz London, who showed that the electromagnetic free energy in a superconductor is minimized provided

INCLUDEPICTURE "http://upload.wikimedia.org/math/7/5/e/75e2993bfe886881e0895c466c7661bf.png" * MERGEFORMATINET

where H is the magnetic field and λ is the London penetration depth.

Dette betyr blant annet at du kan sette en vanlig magnet over en superleder og den vil bli stående der. Flytende i lufta. Magnetisk levitasjon.

Gitar

I en elektrisk gitar induserer vibrasjonen i strengene en strøm i pickupene. En Pickup består av en permanent magnet med en spole rundt. Hva som skjer når pickupen blir utsatt for en superleder aner vi ikke. Kanskje ingenting.

Elektronikk

I denne sammenheng dingser som lager og manipulerer elektriske signaler (feks gitarpedaler eller mikserer) før de sendes via en forsterker til en høyttaler som lager lyd. Dingsene består av komponenter som ledere, motstander, kondensatorer, spoler, transformatorer, dioder og transistorer. Hva som skjer med disse når de utsettes for en superleder veit ikke DFV, men de elektriske egenskapene blir i hvertfall endra om man skulle søle flytende nitrogen på dem. Det veit vi.

Stian Skagen

Elektronist. Utdannet ved Kunsthøgskolen i Oslo. Halvdelen av Ryfylke og heldelen av concept.virus.

Syklotron

Bak en to meter tjukk ståldør, i kjellern på Fysisk institutt, står det en syklotron. Det er en type partikkelakselerator som blir brukt til å akselerere ladete partikler opp i avsvindige hastigheter for blant annet å fremstille supertunge isotoper. Befinner du deg på innsiden av døra mens syklotronen kjører vil du dø som følge av den intense nøytronstrålinga. Om en mikrofon overlever veit vi ikke. Heller ikke hva slags lyder syklotronen lager. Vi får se.

Kjetil Nernes

Gitarist med dragning mot høy lyd og mange amper. Kjent som gitarist og vokalist i Årabrot.

Nernes/Skagen

“a vibrant perturbation, a sonic space exploring and a extreme soundscape. The music suggests vortical motions, from microscopic sound frequencies to a tumult of the sound material. Like a grief, sharp electronic feedbacks joint a repetitive riff guitar, accumulating magmatic harsh layers of sound; loud, abrasive” (funnet på google et sted)

Snorre Ewanen

er en av de uredde folka som bare hiver seg uti det ene prosjektet etter det andre uten å sjekke sikringsskapet først. Han driver Podium, og er Ny musikk favorittprodusent for sånt de synes er litt rart. Også har han jo samarbeida med Ignaz Krunglevicius om et par lydinstallasjoner i det siste. Men det er ikke så viktig nå. Det viktige nå er at han har fått fingra i noen gamle radioer som han har mekka så de kan spilles på, og det gjør han. Testa dem i Berlin i våres, og det funka som ei kule selv om eter'n visst er litt anderledes der. Tipper han drar veksler på performerutdanninga si også, og at det er litt andre veksler enn røkklav veksler.

#1147/1148

GRUPPER (US)

Søndag 25. oktober kl. 20:00 / Emanuel Vigeland's mausoleum

Mandag 26. oktober kl. 20 / Kurant (TROMSØ) / CC: 60,-

Grupper er soloprosjektet til Liz Harris fra Portland, USA. Det er bedøvende og sart, drømmende og transparent. Det er folk/psykedelia, som setter hjertet på plass. Av og til kan det høres ut som noe som ble utgitt på 4AD (Belly, Cocteau Twins), men så feil kan man ta. Nydelige droner av feltopptak, loops, gitar m.m.

Grupper har to album ute på Type Records.

<http://www.myspace.com/grupperrepuorg>

<http://typererecords.com/artists/grupper>

Kjetil Hanssen (aka Haapløst FlexibL)
prater med Grouper:

What made you want to start making music, and how did you end up making what you do?

Have always had songs in my head. Someone gave me a four track and I decided to try to get some of them down.

You have now released a nice small pile of albums, singles and splits. Do you have a different approach with each release, and do you have a different way to work when you're submitting music for a full length album and a split?" i.e.?

Don't plan out ahead how to approach something. I just record songs as I go and after they're done I'll have a feel for what it's good for...i.e. if it goes with something else, or should stand on its own.

Why did you choose the name Grouper?

Its a reference to myself but remains open to other ideas of what it could mean.

Would you say it's more improvisation or compositions when you perform live?

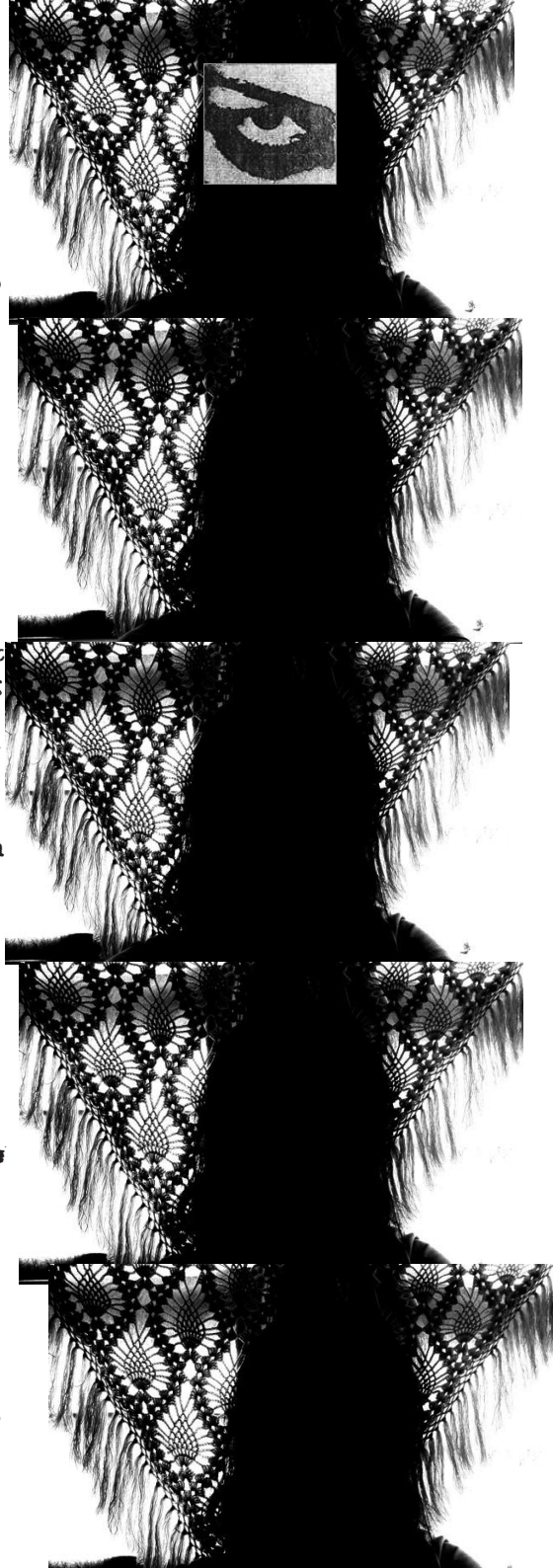
A mix of both, more improvisational than recordings are.

Most of your releases are solo-recordings (with exception of a split tape where you play drums with "Megaweapon" and "Creepshow" with "Xiu Xiu"). Do you like better to make solo-music or is it just a coincidence that it has turned out like this.

I prefer working alone.

And last but not least, is there anything you'd like to add that you feel us Norwegians should know?

A new split release coming out with Roy Montgomery soon on limited 12" vinyl, self release.

#149 LE QUAN NINH (F)

KRISTIN ANDERSEN/GURO MOE/LENE GRENAGER

Fredag 13. november kl 20, Podium

CC: 60

Liker du bra perk og akustisk improv, blir denne konserten en klassisk innertier!

For nå er vi klare for han med henda. Håndlaget til Le Quan Ninh er eksepsjonelt. Ikke fordi han spiller flinkimusikk eller trommer raskere enn sin egen skygge (eller sin egen hjerne), men fordi han holder både improv- noise og samtidsmusikken i øra når'n spiller. Det er flere måter å høre det her på. Er du improv-fan kan du lytte til konserten som improv. Er du noise-hue, kan du lytte som dét. En kulturelt betinga affære, med andre ord. Multikulti. Hurra! Uansett skal det sies at presisjon og intensitet får toppscore. Og at Dans for voksne liker solotrommiser. Le Quan Ninh er en av dem det står mest seriøst om på nettet. Ingen useriøst overdrevne anmeldelser eller rare betraktninger. Trenger ikke være sånn selv om man har vunnet priser for framføring av samtidsmusikk. Selv om man har jazz i baklomma.

Le Quan Ninh legger ned basstromma og spiller på'n med kongler. Noen ganger er det elektronikk involvert, men ikke nå. Hvem han spiller med? Keiji Haino, Paul Lovens, Zeena Parkins, Christian Marclay, Jérôme Noetinger, Joëlle Leandre og ikke minst Michel Doneda står på den svært forkorta lista.

Legger en videolink på hjemmesida vår, jeg.

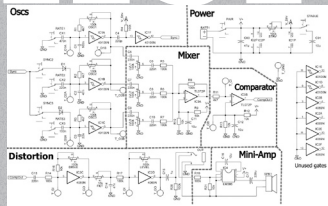
Så hva stiller man opp i forhold til det her? Kristin Andersen, Guro Moe og Lene Grenager! Velkjente folk i ny sammenheng. Kristin Andersen er sjelden å se utafor SPUNK. Det ville vi endre på. Denne trioen er prøvekjørt og sertifisert, så vi veit det blir bra, og at det blir mer enn en av de mer tilfeldig sammensrista konstellasjonene.

Kristin Andersen spiller ikke sånn som de andre trompetistene vi har møt. Det gjør kanskje ikke de heller, men Andersen er i hvert fall en av de som bidrar til å utvide forståelsen for hva en trompet kan gjøre. Sånn sett er hun nært beslekta med resten av trioen. Lene Grenager er en av våre absolutte favorittcellister, både elektrisk og akustisk, i SPUNK, Lemur eller Tanja Orning. Guro Moe er mest kjent fra sagnomsuste Art Directors, men har også svingt seg trill rundt med folk som Jacob Felix Heule (Basshaters) og Tony Dryer (Flying Luttenbachers). Er dessuten en av dem som holder All Ears-festivalen på beina.

Ta med kjeks!

KURS!

Dans for voksne er opptatt av å gjødsle byens musikkliv med mer enn konserter. For å være sikre på å bli ferdige i tide, drar vi i gang hele to julenissverksted drittidlig. Mer info om påmelding, pris osv, på dansforvoksne.no. I tillegg kommer Arnfinn Killingtveit og presenterer en ting han har laga, som kan spilles på, men som også kan spille av seg sjøl.

#150

TOM BUGS WOM-KURS

15. November kl 12-18 / NOTAM

Påmelding (først til mølla): dansforvoksne@gmail.com

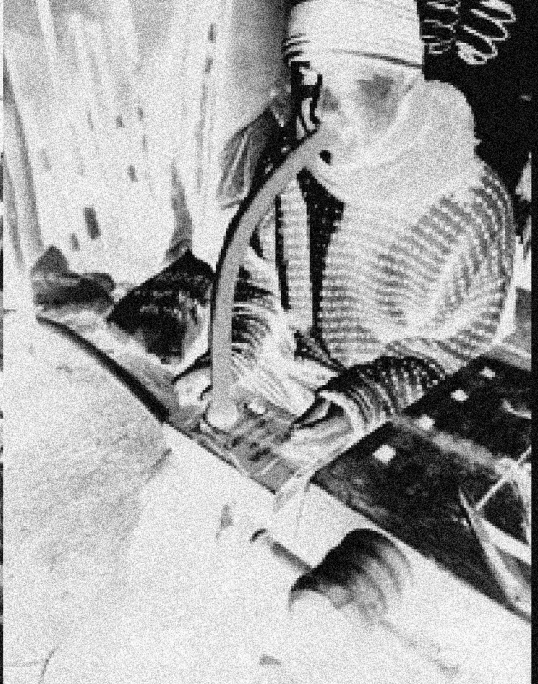
Dette har vi planlagt lenge, og vi gleder oss veldig. Bugs har bygget rare effektbokser og det han kaller Weevils i en årrekke – enslags touch-sensitive minisynter. Han jobber støtt med å forbedre og utvide en modulersynth, og har mange morsomme konstruksjoner på lur. Han har utvikla en egen liten synth for å introdusere grunnleggende elektroniske teknikker i workshop-sammenheng, og det er den vi skal bygge: The WOM is a compact one-board-synth featuring 3 oscillators (with range and sync switches), 3 channel mixer, drive and tone section, power starvation (stable or instable switchable) 1/4" jack out or onboard mini-amp, 10 dials, 7 switches, 13 body contacts and 9v battery operation.

Mer info: <http://www.bugbrand.co.uk/>

TOM BUGS
Chief Engineer & Technician
BugBrand Audio Enterprises

#151

AUDUN ERIKSENS CIRCUIT BENDING- KURS

18-20. November kl 18-21 / NOTAM. med mulighet for å jobbe på egenhånd på dagen
Påmelding (først til mølla): dansforvoksne@gmail.com

Siden bending-maestro Audun Eriksen skal holde kurset, er vi ikke særlig redde for at det musikalske skal drukne i teknisk kål eller jålete innpakning. Audun Eriksen var gitarist i godband som Albino Slug og Corporate Deathburger, og var (er?) også medlem av det legendariske Trondheimsbandet The Four – ett av de merkeligste og mest mystiske banda siden åttitallet. Vi kortslutter elektroniske audio-leker på jakt etter spennende lyder. Med loddebolt og forskjellige enkle elektroniske komponenter tar vi kontroll over kortslutningene og transformerer lekene til unike “musikkinstrument”.

Det kreves ingen forkunnskaper innen elektronikk. Du trenger heller ikke forstå hvordan det virker. Hvis det høres bra ut og ikke lukter brent, så er alt ok! Det er viktig å huske at det meste er greit. Videre er det en fundamental del av CB å prøve og feile. Om Audun: www.bek.no/~audun/

#152

21/II KL 15: CB-KONSERT PÅ NOTAM

Støy på dagtid går også an. Lørdagsidyllen brytes av kursdeltakerne og Audun Eriksen. Sånne konserter er garantert morsomme!

ARNFINN KILLINGTVEIT PRESENTERER OG SPILLER PÅ TRIBO PÆNIX

1. desember kl 19 / Sound of Mu, CC: 60 - Installasjonen står til neste dag

Arnfinn Killingtveit har laga et instrument/skulptur/installasjon som del av master'n sin på NTH: "Algorhythm - en eksperimentell tilnærming til hybride algoritmer i et musikalsk perspektiv". T.P. er konstruert ut ifra en ide om å knytte urgammel og moderne musikkteknologi sammen på en særegen måte, både lydlig og visuelt. Programmet Algorhythm (programmert i Pure Data), er et verktøy for algoritmisk live-komposisjon, laget spesielt med tanke på å danne generative komposisjoner live. Algorhythm opererer i utgangspunktet ut fra et strengt definert rammeverk av grunnalgoritmer, men ved hjelp hybride algoritmer oppnås en høy grad av kompleksitet og variasjonsmuligheter. Programmet opererer i to modi: A) som interaktivt instrumentkompleks, hvor brukeren har mulighet til å velge lydkilder, routing av signalgang innad i programmet, og hvilke effekter som skal implementeres, og B) som stand-alone, hvor algoritmene også styrer alle valg innad i programmet. T.P. blir brukt opp mot programmet både som instrument og som lydinstallasjon.

#154

MARK DURGAN (UK)

SWAMPS UP NOSTRILS (NO)

2. desember kl 20 / Podium / CC: 60

En ekte eminense avslutter Dans for voksne-året: Vi er svært stolte over å få presentere Mark Durgan.

Mark Durgan har holdt til i sin egen undergrunn i over 20 år, og er for en ordentlig outsider å regne. Det han driver med var jo alt annet enn hipt da han starta, så det er kanskje derfor. Han er ikke så voldsom til å vise seg fram i dag heller. En sånn kar man må finne og grave ut sjøl. Han er en av de som har gjort slike lydeksperimenter først, i ei tid da man ikke fant likesinna på internet, og ikke hadde anna enn egen nyskjerrighet som drivkraft og rettesnor. Han har definitivt gått sine egne veier. Det betyr også at det han gjør godt kan lyttes til både med og uten litt andre briller enn dagens kolleger i samme bransje. Musikken hans skiller seg veldig ut fra andre noise-folks. Den er konsentrert og presis, med enslags stødig driv, og med luft og pauser. Det er kanskje bare trangsynt å kalle dette noise, i grunnen. Det er i hvert fall steinbra å lytte til! Han spiller også som Putrefier, bl.a. på årets No Fun-festival, men denne kvelden blir det under eget navn. Han har nylig gitt ut ei plate som vi veldig gjerne vil ha, for den er den beste vi har hørt på lenge, men typisk nok, gir han den ikke ut i mer enn 330 eks.

Swamps Up Nostrils er Arnfinn Killingtveits 7-8 år gamle beibi. På den tida har de musikalske flipp-floppene hans tråkka seg gjennom ambient, dark ambient, drone, støy, eksperimentalia, improv, techno, IDM, breakcore, plingplong, 1337core, avant-garde, music ukonkret, feltopptak, circuitbending, etc. Mye av det gitt ut på diverse obskure labler. Nå spiller han med egenprodusert software, med fokus på generative lydforløp og live-sampling og lydbearbeiding og forskjellig slags feedback. Se opp for cheesy grooves oppi den suppa her.

<http://swampsupnostrils.teks.no/>

Med denne konserten skulle kluten være vridd opp for i år.

KJETIL HANSEN (AKA KJETIL A268) PRATER MED ARNFINN KILLINGTVEIT:

Hvorfor navnet "Swamps Up Nostrils"?

Swamps Up Nostrils-navnet oppsto en sen høstkveld i 1997, eller rettene sagt, som det eneste minnet som gjensto fra den omtalte sene høstkveld dagen etterpå. Væge minner antyder at det hadde å gjøre med ett tv-program, men ingen er egentlig helt klare på det punktet. Eneste som av en eller annen grunn var sikker var at man hadde noe sånt som en slags overbevisning om at "dette må vi bruke som navn på ett eller annet prosjekt". Så har det egentlig bare blitt sånn. Dog metaforisk kan man jo lulle seg inni eventyrland og se for seg myrlandskap oppi nesa di og slike ting. Evt svamper /tips/etc. Nesa er jo også det første organet som legger merke til dritt, så det er jo også en fin symbolikk muligens. Jeg antar at grunnen til at navnet fortsatte å ble brukt var litt for at det egentlig er passe surrealistisk og at ingen egentlig kan se for seg at det fins noen god grunn til å kalle ett musikkprosjekt, eller noenting som helst, noe så uhm... lite saklig? Selv synes jeg i grunn det passer godt ovenens med den musikalske retningen Swamps har hatt opp gjennom åra, som egentlig ikke er så mye en retning som mer en slags flukserende tilstand som hopper litt hit og dit.

S.U.N. har ganske nye forskjellige, men henger alt sammen på noen måte (Løks med de mer dansbare elektroniskarytmenes og det mer støytveit)?

Alt henger definitivt sammen, I og med at det stort sett har sitt opphav i samme til tider forvirrede person. Personlig synes jeg rett og slett det er litt pussig at mange klarer å sette så klare grenser for hva som "egentlig" hører sammen og ikke. Sjangerpurisme har aldri vært helt min greie. Da jeg har interesser som favner vidt og bredt på alle områder i livet, det inkluderer det musikalske, er det naturlig at dette også gjenspeiler seg i den musikken jeg produserer. Eneste grunn, såvidt jeg ser det, til å kun holde på med en greie, må være mest utifra a) ett slags marketing-standpunkt (for å nå "rett" målgruppe, lettere og forholde seg til for fans etc.) eller b) en semi-antistisk genuin fiendskap for ett spesielt område (noe jeg respekterer sterkt p.g.a. min egen mangelfulle evne på dette området, veldig mye god musikk har jo oppstått som resultat av dette). Men tilbake til hovedspørsmålet; jeg har en slags personlig overbevisning om at alt henger sammen på en eller annen måte, ikke nødvendigvis på en flurry new-age-måte, men på en kvantefysisk snål delvis uforståelig "det fins mer mellom myrk materie og svarte hull enn vi er klar over"-type måte. Musikk-lyd (jeg har stor sans for John Cages tilnærmingen på dette punktet), og lyd bryr seg strengt tatt ikke om hvilken annen type lyd det måtte vibrere sammen med. Musikk blir musikk når det tolkes gjennom ett intelligensystem (som enkelte mennesker kan stes å være), musikk "er" ikke noe utenfor dette annet enn vibrasjonene i ett medium. Eventuelt kan jeg observere at jeg har en tendens til å heller ha lyst til å spise over for mye og kanskje ikke få med alt heller enn å kun gnage på en ting og være sikker på at jeg får med alt. Akkurat hvorfor S.U.N. tenderer til å innta forskjellige former tenker jeg egentlig ikke så mye på, det faller meg mer naturlig, skulle anta det stort sett er humørbasert, samt muligens har utspiring i en svak angst for å ende opp som en entrikeponny eller noe?

S.U.N. har jo også hatt flere medlemmer, da spesielt live. Hvordan er S.U.N. solo kontra med fler?

Opprinnelig besto S.U.N. av 3 personer, dog det så ut til at jeg endte opp med å lage mesteparten av musikken og var mest hyper på å lage musikk, så etterhvert så falt de andre fra/dette var ifr S.U.N. i hele tatt byvde å henvende seg til ett publikum, dog en av partene har vært med ett par ganger live og improvisert litt de siste årene så anser jeg prosjektet til å skrivende stund igjen som en enmanns-greie, da 90% av det produserte og utgitte materiale er noe undertegnede har stått for. S.U.N. med flere kan kanskje stes å være hakket mer kaotisk enn S.U.N. solo? Dog dette trenger ikke nødvendigvis å stemme.

Har du noen misjon med musikken, i så fall hva?

Kort svar; Nei. Misjon assosieres ofte med en trang til å diktere andres verdensbilde og det er jeg ikke så keen på.

Løngt svar; Du vet, småting som utradering av den pengebaserte økonomien og fjerning av proprietær tankegang å la opphavrett og slike kjedelige ting, få økt fokus på forskning rundt teknologi som kan bidra til romfart (og til slutt emigrering og spredning av menneskerasen ut fra krybba), livsøforlengelse, intelligensøkning etc, hehe... På den annen side, kanskje mer misjon en misjon, 1 form

av øre-misjon. Misjonering er noe jeg forbinder med tvangskristning av "usiviliserte" (dvs, jada du skal få mat og medisiner bare du aksepterer Jesus etc.). Prøy. Om jeg skal ta på meg å ha ett mål utover det å få utløy for en form for skap-ertrang, kanskje det kan være noe så beskjedent som å forandre verden? Hihl... En mer konkret sak er dog de aller fleste musikeres stilltiende aksept for måten TONO og dets samarbeidspartnere prøver å fukke opp internett og kriminalisere folk som har skjnt at den gamle måten å gjøre ting på er historie. Folk flest kritiserer blindt platebransjen, men glemmer raskt at uten medlemmens støtte hadde ikke disse hatt sjans til å drive på slik de gjør. Såvidt jeg har forstått så skal TONO representere sine medlemmer, så da må man egentlig konkludere med at de som er medlem der synes det er greit med måten de gjør ting på der i gården, med oppfordring til privat overvåking, privat straffeshustis og slike herligheter. Snart skal de sikkert ha en egen fukkings vigilant-politi også som går rundt og slår inn dører i søken etter "piratvirksomhet"(FREEZE, MUSIKKPOLITZEI). De fleste musikere ser ut til å være mer opptatt av å få betalt enn å i hele tatt kontemplerer ringvirkningene av den kampanjen "opphavsrettsforkjemperne" kjører på med. Jeg var særdeles forbauset at ikke flere reagerte på f.eks "Piracy Kills Music" kampanjen for noen år siden, bare navnet fikk meg til å nærmest brette meg. Musikk blir produsert på bakgrunn av en menneskelig drang til å skape noe, musikk skaper seg faktisk selv, og musikk kan absolutt ikke tapes, med mindre man lobotomerer så og si alle mennesker på planeten. Mottoet mitt siden den gang har vært "Piracy Thrills Music", litt i ren trass over utviklingen, men også som en observasjon av hvordan musikk faktisk har utviklet seg opp gjennom historien. Hip Hop kunne aldri blitt det det ble om rettighetshavere hadde knelt brugen av samles allerede på starten av 80-tallet for å ta ett relativt moderne eksempel. Folkemusikk fra hele verden er jo ett direkte resultat av påvirkning på tross av folkegrupper, evt "hyvent" av ideer, om du skal bruke moderne terminologi. Jeg vil påstå at i alle ikke har hatt den luksusen av å ha så mye variert musikk i verden i dag om ikke muskalske piratvirksomhet har pågått til en hver tid. Hva om Grok tilbake i steinalderen hadde drept Knakk fordi han dunket sammen steinene i samme rytme som han selv? Jagg! Uda plagerier er kjedelig, men plagerier er stor sett ett problem i den allerede kjedelige pop-bransjen, og det er jo tross alt mer om plagerier enn om de som blir plagiert. Ikke nye kred å bli bøsta for plagerier for å si det sånn, det betyr jo som regel at du ikke er istand til å bryddi vetnue ideer selv. Dog overgangen mellom plagerier og inspirering er en flytende grense når det kommer til uttrykk av en like, og man kan ikke til enhver tid vite om all musikk som noenstene er blitt laget, så man skal kanskje ikke være for bombastisk med konkluderer på den kanten. Skjånner forsåvidt at folk som har lyst til å kun live av hvilken siden sin vil ha betalt på en eller annen måte, kan kanskje de skulle vurdere å heller bidra til å få fokus på nye/alternative belønningssystemer fremfor å pushe gamle utdaterte dogmer? Eventuelt skaffe seg en "ordentlig jobb", haha. Noida, men satt på spissen så synes jeg medlemmer i TONO må ta sin del av skylda for utviklingen i Norge og medlemmer av RIAA i land of freedom fries), da det er ett jamnt fravær av kritikk fra den kanten. Jeg er jo ikke uenig i at folk som bruker all tid på å sette sammen noe som mange faktisk vil betale for, ikke skal få en del av kaka, men historiet sett har oppstått rundt opphavrettsfermalde de siste åra burde gi flere enn meg en flau smak i munnen. Klipp til Advokatfirmaet Simonsens statilge godkente vigilantvirkosmhet opp mot logging og overvåking av fildelere.../stop rant

Hva kan man forvente seg av Swamps Live?

Man bør avsette fra forventningene, da som oftest jeg ikke vet helt selv hva jeg kan forvente meg av S.U.N. Live. Det er også lettere å bli tatt godt i mot om folk i utgangspunktet tror det er skikkelig dårlig, så jeg råder herved eventuelle publikummere til å allerede forvente at konserten kommer til å søge og heller bli positivt overraske. Historisk sett har det dog vist seg at man ofte kan finne alt fra (forskjellige svarer av) dronen, ambient, støy, beat, feltoptak, glitai, og varierende grad av både analoge og digitale lydkilder. For tiden er jeg ganske opptatt av algoritmisisk komposisjon, spesielt den typen som er litt uforutsigbar og som dannes på stedet, og har fått mer sansen for å prøve å lage generative programmer (dvs. programmer som lager musikk som er i envis forandring), som jeg kan improvisere med live. Grunnen til dette er ganske enkelt at jeg fort blir lei selv om jeg skal høre akkurat den samme komposisjonen gang etter gang. Jeg brukte tidligere sequencer-programmer når jeg opptrådte live, men har i det siste kun brukt egenutviklede programmer laget i Pure Data. Det stes jeg mokka, og hadde konsert med, var en generativ sannsynlighetsbasert trommesakinn, noe som jeg synes fungerte ganske fint og som sikkert vil bli utviklet videre! Forvent det uforventbare, eller noe, hehe...

ADRESSER:

Podium ligger i Hausmania som ligger i Hausmanns gate 34, mellom Kulturkirken Jacob og krysset Hausmannsgata/Møllergata.

Grønland kirke ligger i Grønlandsleiret 34

Cafe Mir ligger på lufthavna i Toftes gate 69

Emanuel Vigeland Museum ligger på Slemdal, og har adresse Grimelundsveien 8A

Sound of Mu ligger i Markveien 58

Notam ligger i Nedre gate 5

Fysisk institutt (ikke fysikalsk institutt) finner du i Fysikkbygningen, nedre Blindern, adresse: Sem Sælandsvei 24

Konkurransen er for kapitalister, derfor slår vi et slag for dem som gjør beslektede greier:

Konsserter på Høvikodden Kunstsenter:

30. aug / 6. sep / 27. sep / 4. okt / 11. okt / 25. okt / 1. nov (hokmusic.blogspot.com)

Open Porn-festivalen:

26. til 28. okt. Basshaters, Michael Duch og Pauline Oliveros skal dit.

Fritt Fall (på Sound of Mu)

12 sep / 26 sep / 10 okt / 24 okt / 14 nov / 28 nov

Dessuten minner vi om Klubb Kanin i Trondheim og Utmark i Bergen, for ikke å glemme at det også skjer bra ting på Kurant i Tromsø.

Program DANS FOR VOKSNE høsten 2009

BURNING DOG ORCHESTRA

Torsdag 20. august kl. 20 / Grønland kirke

Flower-Corsano DUO + Njål Kiese

Søndag 23. august kl. 20 / Podium

DEL + MAZ

Onsdag 9. september kl. 20 / Podium

Kouhei Matsunaga + Hiroshi Hasegawa/Astro + Fetveit/Mølstad/Willersrud

Mandag 14. september kl. 20 / Café MIR

CORE OF THE COALMAN + film

Fredag 25. september kl. 18 (tidlig konsert!) / Sound of Mu

**FYSISK HELAFTEN – m/ Nernes/Skagen, Snorre Hvamen,
Syklotron, Superledere**

Fredag 2. oktober kl. 19 / Fysisk institutt og RF-kjeller'n, Blindern, UIO

Grouper

Søndag 25. oktober kl. 20 / Emanuel Vigelands mausoleum

Mandag 26. oktober kl. 20 / Kurant (Tromsø)

Le Quan Ninh + Andersen/Moe/Grenager

Fredag 13. november kl. 20 / Podium

Tom Bugs WOM-kurs

Søndag 15. november kl. 12 / NOTAM

Circuit bending-kurs m/ Audun Eriksen

Onsdag 18.- fredag 20. november kl. 18 / NOTAM

Bending-kurs-konsert

Lørdag 21. november kl. 15 / NOTAM

Tribo Pænix: Arnfinn Killingtveit-presentasjon

Tirsdag 1. desember kl. 19 / Sound of Mu

Mark Durgan + Swamps up Nostrils

Onsdag 2. desember kl. 20 / Podium